

„Credința scumpă”
fr. Dan Monette, SUA

„Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos”.

Fraților, putem spune că CREDINȚA conține două elemente, al **siguranței intelectuale** și al **încrederii cu inima** – deci minte și inimă.

Și ambele acestea **intelectul și sentimentele**, sunt elemente necesare pentru credință fără de care este imposibil să plăcem lui Dumnezeu - Evrei 11:6.

Pentru unii, credința este numai **emoție**, ei iubesc pe Dumnezeu, iubesc pe Isus, dar nu știu prea multe despre nici unul din ei. Pentru alții, ea este numai **intelect**. Dar nici unul dintre aceste elemente aparte nu poate singur să țină piept probelor înfocate la care ne este supusă credința.

Noi trebuie să avem ambele aceste elemente și ele trebuie să **rămână până la sfârșit** ca credința noastră să reziste încercării și să fie găsită spre laudă, onoare și glorie la arătarea lui Isus Hristos [1 Petru 1:7]

Deci, încercarea credinței noastre nu este doar o încercare a **cunoștinței noastre intelectuale** a Adevărului Divin, ci și a **încrederii inimii noastre în Dumnezeu**.

Vom fi încercați sever în ambele privințe, așa că trebuie să continuăm să studiem astfel încât să avem un „*așa zice Domnul*” pentru fiecare punct al credinței.

Trebuie să facem Adevărul să fie al nostru, ca să fim înrădăcinați, fixați și stabiliți în învățăturile lui Dumnezeu. Aceasta este un lucru de o viață, în școala lui Hristos, fraților, așa cum indică apostolul în Evrei 2:1 unde spune:

„*De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe cari le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.*”

Când credința noastră este bine întemeiată în **principiile fundamentale** ale Adevărului noi trebuie, de asemenea, să continuăm să cultivăm încrederea inimii în „făgăduințele nespuse de mari și scumpe”. Deoarece așa cum ne spune apostolul Petru în textul nostru: o credință care a rezistat la probele necazului înfocat și a ieșit învingătoare - **este foarte prețioasă** în ochii Tatălui nostru Ceresc.

Ori de câte ori trecem printr-o încercare de foc și ne păstrăm credința în învățături, **încrederea noastră în Dumnezeu, încrederea și dependența noastră în promisiunile Sale**, integritatea inimii noastre și a scopului și zelul nostru pentru Adevăr și dreptate, caracterul nostru devine tot mai asemănător cu al lui Hristos, făcându-ne mai plăcuți lui Dumnezeu, care ne supune disciplinării chiar în acest scop.

În textul nostru ni se spune că credința tuturor celor chemați în timpul Veacului Evanghelic va fi aspru încercată, această încercare este comparată cu aurul încercat prin foc.

Aurul are o valoare specială, deoarece este un metal rar, de aceea Petru îl compară cu credința Turmei Mici singura din toată omenirea căreia îi va fi dată gloria naturii divine.

Vedem de ce este atât de importantă încercarea credinței acestei clase și de ce nimeni nu va fi admis ca membru al Trupului lui Cristos - care nu au fost încercați și dovediți de Domnul. Dar Tatăl nostru iubitor nu ne încercă pentru a vedea dacă suntem desăvârșiți în trup, NU, El ne cunoaște starea așa cum ne asigură Psalmistul în Ps. 103: 13, 14, care spune - „Cum se îndură un tată de copii Lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; își aduce aminte că suntem țărână.”

Fraților, dacă avem credință în Dumnezeu, și ascultarea unui copil, El ne numește „micuți”.

La fel cum Connie (soția mea) îi numește pe toți nepoții ei copilașii ei [un termen afectuos] și știți că ar face totul este pentru ei [și ei știu asta!]

Fraților, Părintele nostru ceresc are milă [dragoste și grijă] față noi, ca și micuții Săi, și aceasta lucru este ilustrat prin această istorioară, această mică frază: Dacă lui Dumnezeu i-ar păsa de tine, cum îmi pasă mie.

Fr. Russell spune această mică povestire în R 3808 în felul următor:

„Viața unei tinere frumoase se apropia de sfârșit. Tatăl ei, fiind ocupat, activ în viața juridică și politică, mergea la biroul său pentru a îndeplini cele mai necesare sarcini doar, și zi de zi se grăbea din nou acasă, pentru a fi lângă ea în ultimele ei zile. El a petrecut fiecare clipă cu ea, împlinindu-i orice dorință, și pentru el a fost o mângâiere că fiica sa găsea în religia ei o sursă de putere care mai răpea din groaza morții care se apropia. El era un om evlavios, dar având o viață ocupată a pus religia deoparte. Într-o zi, când stătea lângă patul ei, fiica lui i-a cerut să-i citească. A găsit o revistă și a citit câteva frânturi frumoase de poezie și ficțiune. Ei i-a plăcut, dar își dorea altceva. „Tată”, a zis ea, poți să i-ai Biblia mea și să-mi citești?” „Sigur, draga mea”, a răspuns el foarte bucuros. El era un om puternic, cu o voce clară și un nivel bun de autocontrol. Își stăpânise propriile sentimente în aceste zile de îngrijire răbdătoare și afectuoasă, pentru ca în camera bolnavei să fie o atmosferă cât mai veselă. Și acum a început să citească calm și liniștit Predica de pe Munte. Știa unde s-o găsească și știa că este bună și o citea cu o apreciere crescândă față de frumusețea și sublimul ei. Dar fiica devenea din ce în ce mai neliniștită. - „Nu-ți place?” a întrebat el.

„O, tată”, a exclamat ea, „nu vreau să citești despre neprihănirea noastră care o depășește pe cea a cărturarilor și fariseilor! Nu poți găsești locul unde scrie: „Cum se îndură un tată de copii Lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El?”

Vocea lui a tremurat puțin, dar a spus: „Îl voi găsi” și a deschis concordanța de la sfârșitul Bibliei. Dar când a găsit versetul și a început să citească: „Cum un tată...”, nu mai putut. „O, copila mea”, a strigat el, „dacă lui Dumnezeu i-ar păsa de tine cum îmi pasă mie...” [și nu a mai putut spune nimic] S-a aplecat peste pat și a plâns.

După câteva minute frumoasa lui fiică a spus încet: „Tată, este versetul de care avem amândoi nevoie ”Și a îngenuncheat lângă pat și a spus: „Da, draga mea - acesta este versetul de care avem nevoie amândoi”.

Fraților, ce dragoste a avut acest tată pământesc pentru micuța sa copilă, cum a avut grijă de ea. Dar... Tatăl nostru ceresc ne iubește mai mult, și această mică istorioară ilustrează cuvintele psalmistului: „Cum se îndură un tată de copii Lui, așa se îndură

Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; își aduce aminte că suntem țărână.”Să nu uităm mila Lui [dragostea și grija Lui] pentru noi dragi frați în toate încercările noastre și în cele mai întunecate ore ale noastre.

Trebuie să ne amintim că Tatăl nostru care ne iubește și are milă mare față noi, caută să ne dezvolte și să ne perfecționeze credința. Suntem încercați pentru a vedea dacă credem în El ca este un Dumnezeu credincios, înțelept, iubitor și adevărat; [un Tată care ne iubește și are grijă de noi], și în Fiul Său care, ca Mântuitorul nostru, ne-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios, și ca Avocatul nostru care acum acoperă defectele noastre din trecut, prezent și viitor cu haina dreptății Sale atribuite.

Și care ne cheamă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”
Matei 11:28

Acestea sunt elementele credinței [atât de încredere intelectuală, cât și din inimă] pe care Tatăl nostru le va încerca complet, amănunțit și care trebuie să devină din ce în ce mai puternice.

Trebuie să ne amintim dragi frați că, pentru că Tatăl nostru ne iubește, trebuie să fim încercați prin foc. ESTE O NECESITATE.

În mijlocul încercărilor, pentru a ne asigura că acest lucru este adevărat, să ne reamintim cuvintele binecunoscute ale apostolului în această privință din Evrei 12:6-9: „Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește.” Suferiți disciplina: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au disciplinat, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim?”

Fraților, Domnul îi corectează pe oamenii pe care îi iubește și îi disciplinează pe cei pe care îi numește ai Lui [micuții săi], pentru că, fără o credință puternică bine încercată în Dumnezeu și în promisiunile Sale, nu-i putem fi plăcuți Lui și nu putem deveni membre ale clasei alese pe care o alege acum.

Și ne pregătește ca fii chiar prin aceste încercări pentru marea lucrare viitoare de binecuvântare a omenirii.

Să prezentăm următorul punct legat de încercarea credinței noastre.

Permiteți-mi să povestesc o mică poveste care se intitulează: „GRIJA UNUI TATĂ”

Povestirea este despre un băiat care a fost pus într-un tren de tatăl său pentru a călători la mătușa sa din alt oraș. Când a intrat în tren, băiatul a fost foarte tulburat de gândul la ceea ce i s-ar putea întâmpla în tren și până când va ajunge la destinație. Dar curând și-a dat seama că toată grija lui a fost în zadar. De îndată ce a pornit trenul, controlorul a venit și i-a vorbit foarte amabil. Apoi, băiatul care vindea ziare i-a adus mere, bomboane și cărți. Astfel timpul a trecut foarte plăcut și repede. Când a ajuns la destinație, un șofer era la poarta gării ca să-l întâlnească și să-l ducă în siguranță la casa mătușii sale. Băiatul nu a putut înțelege. A crezut că a fost o minune. Dar când a crescut mare a aflat că tatăl său a fost acela care îi spusese controlorului din tren să aibă grijă

de băiat, și a dat bani baitului cu ziarele pentru a-i cumpăra cele necesare, el telefonase firma de taxi pentru ca ei să-i întâlnească băiatul la gară. Pentru că tatăl său și-a făcut bine datoria, toate nevoile sale au fost satisfăcute – din Colecția de povestiri ale lui A. C. Frey.

DE CE AM SPUS ACEASTA POVESTIRE? Pentru ca să ILUSTREZ PUNCTUL CEL IMPORTANT Și anume:

CÂND ESTE VORBA DE ÎNCERCAREA CREDINȚEI NOASTRE, Tatăl nostru nu o lasă la VOIA ÎNTÂMPLĂRII ci providența SA direcționează fiecare detaliu asigurându-ne de grija lui - „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, celor ce sunt chemați după Planul Său.” Romani 8:28

Un alt punct important este ca și în cazul unui antreprenor, constructor care are un proiect de construcție ce trebuie executat corect. Pe cine va trimite? Va trimite pe cel mai bun om pentru acea slujbă! deci, în legătură cu încercarea credinței noastre, Tatăl nostru Iubitor și-a trimis omul cel mai bun pentru slujbă.

Și cine este acela? El l-a ales pe însuși Isus pentru a supraveghea încercarea credinței noastre, astfel încât să putem fi [dezvoltați] corect. În calitate de supraveghetor al acestei mari lucrări, Isus este prezentat de profetul Maleahi, ca cel care rafinează - Mal 3: 1-3.

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-l căutați: Solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine, -zice Domnul oștirilor.

Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămânea în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia albitorului.

El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.”

Pentru a ilustra marea dragoste a Tatălui și a Fiului și grija lor pentru noi în mijlocul încercărilor noastre de foc necesare care ne rafinează [ne perfecționează] permiteți-mi să vă spun o istorioară numită: „El va sta ca un topitor și purificator de argint”.

„Acest verset a nedumerit pe unele femei în studiu lor biblic și s-au întrebat ce înseamnă această afirmație despre caracterul și natura lui Dumnezeu. Una dintre femei s-a oferit să afle procesul de rafinare a argintului și să se întoarcă cu răspunsul la următorul lor studiu biblic. În acea săptămână, femeia a sunat la un argintar și a făcut o programare pentru a sta cu el la serviciu. Ea nu a menționat nimic despre motivul interesului ei, dincolo de curiozitatea ei despre procesul de rafinare a argintului. În timp ce îl urmărea pe argintar, el ținea o bucată de argint deasupra focului ca să se încălzească. El i-a explicat că, în rafinarea argintului, necesită ținerea argintului în mijlocul focului, unde flăcările sunt mai fierbinți, ca să ardă toate impuritățile. Femeia s-a gândit că Isus ne ține într-un loc atât de fierbinte; apoi s-a gândit din nou la versetul care spune: „El stă ca un topitor și purificator al argintului”. (Fidela) Ea l-a întrebat pe argintar dacă este adevărat că el trebuie să stea acolo în fața focului tot timpul când a fost rafinat argintul. Bărbatul a

răspuns că, da, nu numai că a trebuit să stea acolo ținând argintul, dar a trebuit să țină ochii asupra argintului tot timpul cât argintul a fost în foc. Dacă argintul ar rămâne prea mult în flăcări, ar fi distrus. Femeia tăcu o clipă. Apoi a întrebat pe argintar: „De unde știi când argintul este complet rafinat?” El i-a zâmbit și i-a răspuns: „Oh, e ușor - când îmi văd chipul în el”.

Deci, dragi frați, când simțiți căldura focului în mijlocul încercării voastre, amintiți-vă că Domnul nostru Isus este cel ce vă ține și are ochii asupra voastră. Chiar cel care te iubește și a murit pentru tine - Cel care a promis că va fi cu tine mereu „nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Și fii sigur că te va supraveghea cu atenție cu ochii Săi compătitori până când își va vedea chipul Său în tine.

Vorbind despre ultimele două capitole din Maleahi, fr. Russell afirmă în Vol 2 pag. 249, că Maleahi 3 și 4 se referă în special la venirea lui Mesia și la încercările speciale pe care ziua prezenței Domnului le va aduce cu ea, și după cum afirmă Apostolul Pavel, „focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” 1Cor. 3:13. Deoarece credința și structura caracterului fiecărui om trebuie încercate, și numai cei pe deplin consacrați care iubesc Adevărul și își construiesc structura credinței pe el și sunt loiali Domnului din toată inima vor putea rezista încercării. Prin urmare [așa cum ne amintește Petru (1Pet 4:12)], nu ar trebui să ne mirăm de încercarea de foc din mijlocul nostru, care a venit să ne încerce, pentru că marele Topitor [Domnul nostru Isus] are grijă ca membrii Trupului Său să treacă prin încercări de foc pentru a-i testa. Și așa cum argintarul urmărește metalul din creuzet pentru a-și vedea chipul reflectat în el, tot așa și Domnul are ochiul asupra voastră și a asupra mea, fraților.

El ne va ține pe foc până când îi vom reflecta chipul, astfel încât să ne poată aduce [pe noi, să ne prezinte] ca o jertfă acceptabilă pentru Dumnezeu (Romani 12:1). Într-un sens al cuvântului, Isus a venit ca acel Rafinator la Prima venire, separându-i pe israeliții adevărați de cei nominali. Și de-a lungul Veacului Evanghelic, El a făcut lucrarea de rafinare în noi [mireasa Sa, Biserica Sa deplin consacrată], pentru ca acest mare proiect de construcție din Veacul Evanghelic, această jertfă neprihănită adusă Tatălui să fie completă și acceptabilă.

Ce știm noi, fraților, despre această mare lucrare a Veacului Evanghelic?

În primul rând știm că Domnul nostru și-a dat viața împlinind tipurile Legii - făcând acest lucru și-a demonstrat încrederea, loialitatea și credința în Dumnezeu, El ne-a oferit, de asemenea, un exemplu de urmat ca Înainte mergătorul nostru. Deci, la fel cum Isus ca Topitor ne privește ca alergători în această alergare pentru premiul înaltei chemări, și noi trebuie să ne ținem ochii ațintiți la Isus, care ne conduce și ne face credința completă. El a îndurat rușinea de a fi răstignit pe o cruce, pentru că știa că mai târziu va fi bucuros că a făcut-o.

Acum El stă la dreapta tronului lui Dumnezeu! Așadar, amintește-ți de Isus, care a îndurat multe jigniri din partea păcătoșilor, făcând astfel nu te vei descuraja și nu vei renunța.

Fraților, cu aceste cuvinte ale apostolului Pavel din Evrei 12: 2,3 suntem încurajați să nu ne obosim în încercările noastre pentru că, în calitate de membre ale trupului lui Hristos, ascultarea, încrederea, loialitatea și credința noastră în Tatăl trebuie să fie testate și dovedite așa cum a fost și cu Isus. Trebuie să fim dispuși să ne încredem în Dumnezeu nu numai atunci când lucrurile sunt favorabile, ci trebuie să învățăm să ne încredem în providențele Sale atunci când nu putem vedea finalul. Cum facem asta? Cum atingem gradul de credință pe care l-a avut Isus? Răspunsul este un singur cuvânt - prin ÎNCERCĂRI! multe încercări [adică multe și diverse încercări și probe] Apostolul spune acest lucru în 1 Petru 1:6.

„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări”

Fraților, în acest Veac Evanghelic se lucrează numai o clasă specială, deosebită și chemată. Dumnezeu nu are de-a face cu lumea, ci le permite să stea în Cel Rău.

După cum citim în (1 Ioan 5:19) Și știm că suntem de la Dumnezeu, și întreaga lume zace în răutate [Cel Rău "Diaglott." Și Sfântul Pavel ne spune (Fapte 17:30) că în acele vremuri [6000 de ani] Dumnezeu nu a acordat o atenție deosebită purtării lor decât atunci când au ajuns la o extremă. Dar în următorii 1000 de ani [Veacul Milenar], cine nu se va căi când va auzi Evanghelia, nu va face nici o înaintare pe Calea Înaltă a Sfințeniei, conform marelui Plan Divin va avea pedepse și lovituri pentru orice lucru pe care el [sau ea] îl face cu bună știință, care este greșit. Cu toate acestea, acest Veac Evanghelic este destinat dezvoltării unui popor, o clasă specială chemată în acest scop, Biserica lui Hristos. [1 Pet 2: 9]

Așadar, întrebarea este: De ce ar încerca Dumnezeu credința mai degrabă decât faptele noastre?

Răspunsul este că toate felurile de fapte sunt dependente de capacitatea celui ce le face, după cum știm bine din cauza căderii, suntem incapabili să facem fapte perfecte. Este imposibil să fii în mod perfect drept, în mod perfect înțelept și în mod perfect iubitor în condiția noastră imperfectă actuală.

De aceea, în Înțelepciunea și Iubirea Sa Dumnezeu evită să ne probeze pe linia în care suntem absolut incompetenți. În schimb, El ne încearcă în ce privește credința, credința în Înțelepciunea Sa, credința în iubirea Sa și credința în promisiunile Sale.

CREDEM ÎN EL? A ne îndoii de înțelepciunea, dragostea și promisiunile lui Dumnezeu înseamnă a slăbi baza speranței noastre.

Fraților, ne dăm seama că suntem într-o stare căzută, ni se amintește în fiecare zi că murim asemenea restului rasei. Am auzit cu urechile noastre prin Cuvântul lui Dumnezeu că Dumnezeu a prevăzut un Mântuitor, dar vedem cu ochii noștri că lucrurile continuă așa cum au fost în ciuda a tot ceea ce au făcut Dumnezeu și Cristos. DAR credința noastră ne asigură că Dumnezeu, cunoaște sfârșitul de la început [Isaia 46:10] face toate lucrurile potrivit sfatului voii Sale [Efeseni 1:11] și că, la timpul convenit va

stabili dreptatea pe pământ.ȘTIM ACEASTA deoarece avem un AȘA ZICE Domnul, de exemplu în Ps. 72: 1-7 unde citim:

„Dumnezeule, dă împăratului judecățile tale, și dreptatea ta fiului regelui. El va judeca pe poporul Tău cu dreptate și pe cei săraci cu judecată. Munții vor aduce pace oamenilor și dealurilor, prin dreptate. 4 El va judeca pe săracii poporului, va mântui pe copiii celor nevoiași și va rupe în bucăți pe asupritor. 5 Ei se vor teme de tine cât timp soarele și luna dăinuiește, din generație în generație. 6 El va coborî ca ploaia peste iarba cosită, ca roua care udă pământul. 7 În zilele lui, cei dreپți vor înflori; și abundență de pace atâta timp cât luna dăinuiește.

Fraților, acest Psalm descrie o imagine a ÎMPĂRĂȚIEI glorioase a lui Mesia, când cunoștința Domnului va fi adâncă precum oceanul — ca plinătatea mării. Când șuvoaiele de binecuvântare vor țâșni asupra lumii și efectul va fi „ca ploaia peste iarba cosită [vers 6], care îl va face [pe om] să crească [în perfecțiune]

Comentând Ps. 72:6, Fr. Russell ne oferă o lecție excelentă despre horticultură în legătură cu modul în care omenirea va crește în împărăție.

Această lecție se găsește în R5575 unde fr. Russell scrie:

„Când iarba este proaspăt cosită și rădăcinile ei sunt mai accesibile, ce repede răspunde la ploile răcoritoare! și ce repede încolțește cu vigoare reînnoită! Așa va fi și cu omenirea, după ce vor fi scăpați de tot ceea ce îi împovărează și împiedică ploile harului să ajungă la inimile lor. Ce repede vor răspunde ei la aversele răcoritoare și la ploile de binecuvântări atât de îmbelșugat acordate lor, și vor încolți în viață și frumusețe pe măsură ce vor bea din bogatele provizii de har!”

Acest lucru ne amintește de descrierea apostolilor a domniei împărăției în [Faptele Apostolilor 3:19-21] ca vremuri reînviore care când toate lucrurile vor fi restabilite - când omenirea va fi ridicată din păcat și degradare înapoi la perfecțiunea umană și pământul va fi făcut ca Grădina Edenului. Apoi, după cum ne spune psalmistul în vers. 8 „El va avea stăpânire de la mare la mare și de la râu până la marginile pământului”. Acesta se vorbește despre pământ, nu despre cer, așa cum a promis Dumnezeu prin Moise în Numeri 14:21 „Pe cât de adevărat trăiesc eu, tot pământul va fi umplut de slava Domnului”.

Acum dragi frați, cineva fără credință ar zice:

„Eu nu pot vedea că Dumnezeu sau Cristos fac ceva pentru lumea de astăzi” și influențat de învățătura evoluției ar putea adăuga „văd că omul învață să se controleze mai bine decât străbunii lui, care locuiau într-o peșteră și care purtau bâte, nu este ca sălbăticiile din vechime. Construiește spitale și cămine de bătrâni pentru a avea grijă de cei bolnavi și bătrâni, etc..

Dar dragi frați, noi știm mai bine, că condițiile prezente au legătură cu timpul și influența lui Dumnezeu. După cum am învățat lecția noastră din profeția lui Daniel în capitolul 11, că trăim în timpul sfârșitului [din 1799] ziua pregătirii sale [Iehova] pentru împărăție și în această zi de așteptare a împărăției vedem toate dovezile minunate pe care Daniel le-a înregistrat acum 2500 de ani în Dan 12. Mihail s-a ridicat [Isus s-a întors] și își exercită puterea ca Rege al pământului alegându-și guvernul - înviind pe

sfinții Săi adormiți [1878] și pregătind pe sfinții Săi care sunt în viață pentru lucrarea de conducere și restabilire a omului în împărăția Sa de dreptate.

Vedem, de asemenea, acest timp de necez, cum nu a fost niciodată de când sunt popoarele, așa cum a prezis Daniel, necezuri ce rezultă din această tranziție [acest transfer de putere] de la împărăția întunericului și a răului lui Satan la împărăția de lumină și dreptate a Domnului nostru.

De asemenea, vedem dovezile din jurul nostru că trăim în timpul sfârșitului, vedem pe mulți alergând încioace și încolo, și cunoștința crește ca focurile necontrolate.

Toate acestea sunt o pregătire pentru eliberarea binecuvântărilor împărăției! Perspectiva este totul fraților! Foarte mult depinde de cum privim o chestiune! Privim lucrurile din perspectiva omului sau din perspectiva lui Dumnezeu.

Perspectiva noastră trebuie să fie perspectiva lui Dumnezeu! Și care este perspectiva lui Dumnezeu? Este din punctul de vedere al credinței și din punctul de vedere al credinței, noi nu privim lucrurile care se vad, ci lucrurile care nu sunt văzute: căci lucrurile care sunt văzute sunt temporare; dar lucrurile care nu se vad sunt veșnice [2Cor 4:17]

Din acest punct de vedere al credinței fraților, noi vedem dragostea lui Dumnezeu (Ioan 3: 16,17)

Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât și-a dat singurul fiu născut - nu ca să condamne lumea, ci ca lumea prin el să fie mântuită.

Și după ce Isus S-a dat ca răscumpărare pentru toți – El îndeplinește lucrarea de alegere a Bisericii care este Corpul Său, și de la aceasta strălucește o lumină în întunerecul înconjurător care a fost mai mult sau mai puțin risipit de ea. Lumina Spiritului Sfânt exercitată peste tot prin exemplul vieții multor creștină exercită o influență astăzi. Pentru mulți a adus civilizația în societate, dar pentru mulți este o spoială de politețe care este adesea confundată cu roadele Spiritului lui Dumnezeu, dar este totuși o binecuvântare. Dar conduita exterioară nu este o dovadă a stării acceptabile a inimii, așa cum știm.

Dorința lui Dumnezeu este ca adevărul și dreptatea să devină părți integrante ale caracterelor noastre, și principiul Iubirii să domine în toate așa cum ne-a instruit Domnul nostru (Ioan 13: 34,35)

„Vă dau o nouă poruncă: Să vă iubiți unii pe alții; precum v-am iubit, ca și voi să vă iubiți unii pe alții. 35 Prin aceasta, toți oamenii vor ști că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții.”

Fraților, acest înalt standard al iubirii, această dezvoltare a caracterului lui Cristos nu poate fi găsit printre toți cei care mărturisesc numele lui Cristos. Dar trebuie găsit, trebuie dezvoltat în noi. Fraților, când credința noastră privește în lume, Îl întrebă pe Domnul: „Când va veni timpul promis în care voia Ta se va face pe pământ ca în cer? Acesta a fost și strigătul sfinților de sub pecetea a cincea în Apocalipsa 6:10 acolo - „au strigat cu glas tare, spunând: Până când, Doamne, sfânt și adevărat, nu judeci și să ne răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

„Cât timp” este o întrebare rezonabilă și rațiunea ne asigură că scopul divin nu poate permite biruința păcatului și a morții pentru totdeauna. Și când ne uităm în cuvântul lui Dumnezeu pentru răspuns, aflăm că Dreptatea așteaptă doar ca numărul

întreg al celor persecutați din pricina dreptății [cei 144.000] să fie complet și atunci va veni pedeapsa finală. Acest răspuns este dat sfinților în versetul următor (Apocalipsa 6:11) „Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă și i s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.”

Așadar, dragi frați, din perspectiva credinței Scripturile răspund că timpul glorios pentru binecuvântarea lumii nu va veni până când Biserica nu va fi trecut în glorie. Ni se spune că aceasta este ziua după care tânjește lumea, este așteptarea cu suspin a firii. Apostolul ne spune aceasta în (Rom 8:19) lumea [firea suspină] așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. **ACEȘTIA SUNTEM NOI FRAȚILOR!** Lumea ne așteaptă pe noi!

Atunci Mesia va domni în timpul celor 1000 de ani pentru a înlătura păcatul și orice împotriviare la planul divin și va ridica pe toți cei care doresc să vină în armonie cu Dumnezeu. Studiul nostru despre pilda oilor și caprelor din Matei 25 ne spune istoria acestei lucrări mari a Împărăției. Pentru a realiza această lucrare știm că Dumnezeu va stabili un guvern bazat pe principiile dreptății [și sperăm să facem parte din acel guvern] Fraților, prin credință acceptăm acest răspuns și așteptăm timpul convenit al lui Dumnezeu pentru stabilirea deplină a Împărăției pentru binecuvântarea întregii omeniri.

Între timp, nu ne vom permite să deviem în necredință prin diferitele manevre ale adversarului despre care ni se spune în [2 Tes. 2: 9], el lucrează cu toată puterea, semne și minuni mincinoase în această zi a prezenței Domnului nostru pentru a ne înșela să ieșim de pe Calea Îngustă pe calea pe care a călcat Isus, care duce la viață și nemurire.

Satana este un maestru al înșelăciunii, așa cum ne spune Apostolul în (2 Corinteni 11:14), acolo spune că Satana însuși se transformă într-un înger al luminii. Și adversarul nostru știe că nimic care este în totalitate fals nu ar putea avea succes, așa că el ia - de exemplu minunata lecție de a ne iubi aproapele, lecția pe care ne-a învățat-o Domnul nostru în pilda bunului samaritean (Luca 10: 25-37), căci, ca și fii ai lui Dumnezeu, trebuie să ne iubim aproapele, trebuie să fim gata la timp și ne la timp pentru a le face bine. Dar adversarul răstoarnă acest mare adevăr și îl transformă într-o mare înșelăciune - care învață că realizăm ceva mareț prin „ridicare socială”; desigur, ca suntem în armonie cu toate lucrările bune, și suntem bucuroși să vedem orice efort pentru ai ajuta pe nefericiții lumii și ne alăturăm cu bucurie ori de câte ori ne apare ocazia, dar am învățat de la Dumnezeu că există o forță la lucru în lume, care împiedică succesul pe această linie a „ridicării sociale”. Această forță este egoismul și metodele actuale nu vor înlătura egoismul din inima umană, și până când aceasta nu se va realiza, voia lui Dumnezeu nu se poate face pe pământ așa cum se face în cer.

Pentru obținerea acestui rezultat dorit conform Cuvântului lui Dumnezeu - trebuie să fie stabilită Împărăția Cerurilor și aceasta va fi când noi [turma mică] ne vom face chemarea și alegerea sigure, atunci va avea loc adevărata înălțare socială descrisă de toți sfinții profeți ca restabilirea tuturor lucrurilor!

Și fraților, dacă în timp așteptăm timpul convenit al lui Dumnezeu pentru ca aceste binecuvântări să sosească, participăm la ambiții și străduințe lumești, care va fi rezultatul? Credința noastră va deveni neclară și poate va muri.

Fraților, CEASUL ÎNCERCĂRII este asupra noastră, despre care ni se spune (Apocalipsa 3:10) ca va veni peste toată lumea, pentru a-i încerca pe cei care locuiesc pe pământ.

Aflăm aici că acest CEAS AL ÎNCERCĂRII [în perioada a 7-a] va fi la nivel mondial, dar ni se spune că îi va încerca în special pe cei care locuiesc pe pământ. PĂMÂNTUL reprezintă persoanele aflate sub restricții religioase, așa că această experiență de încercare [testare] va fi în special asupra celor care pretind că sunt creștini. Aceste ispite sunt concepute pentru a separa grâul de neghină, creștinii adevărați de cei nominali.

Permiteți-mi să vă împărtășesc câteva gânduri din notițele din studiul adunării noastre din Apocalipsa, condus de fr. Ric Cuningham, despre acest ceas de încercare.

Mai întâi avem sugestia unei ore mai lungi [perioadă] de ispită - [începând din 1874 până la sfârșitul Timpului de Necaz]

Și apoi ar putea începe o perioadă mai scurtă cu forțarea SEMNULUI FIAREI ȘI a ICOANEI EI care va primi putere, și va continua până la încheierea necazului din acest Veac.

1. Permiteți-mi să vă împărtășesc 8 sugestii din ceasul mai lung a ispitei:

A. Impactul criticii înalte asupra credinței creștine.

B. Darwinismul și teoria nedovedită a evoluției, chiar și a oamenilor, care au dus la o mare cădere a încrederii în Cuvântul lui Dumnezeu și la alunecarea care a urmat într-o decadere morală și confuzie din ce în ce mai mare.

C. Parlamentul religiilor care a introdus religii păgâne și doctrine păgâne publicului american.

D. Spiritismul și investigația asupra paranormalului. Aceasta a coincis cu eliberarea treptată a îngerilor căzuți în 1874 cu începutul „zilei celei mari” din Iuda 6.

E. Creșterea cunoștințelor, risipind credința oarbă superstițioasă în învățăturile nominale bisericești.

F. Avansarea tehnologiei care a adus un amestec vast de posibilități utile și dăunătoare în fiecare aspect al societății. G. Mass-media socială, din nou o tehnologie care poate aduce atât bucurie, informații și apropiere, cât și încercări de comparație, un sentiment de singurătate și depresie.

H. Materialismul – goana după mai bun și mai mult, înlocuiește mulțumirea cu ceea ce avem. Isus ne avertizează că sunt doi stăpâni și noi putem sluji doar unuia. Pavel explică că iubirea de bani este rădăcina răului (indiferent dacă avem sau nu bani).

2. Acum, ora mai scurtă:

A. Un eveniment viitor, așa cum se arată în primirea semnului de la Icoana Fiarei care va primi putere, viață (fedația Protestantismului) și Fiara (Papalitatea), în Apoc. 13:15-17 [Vezi Vol. 4, Prefața ix, x și xvi]

B. Apoc. 17:12-14; „un ceas” de putere a Bisericii și a Statului pentru a persecuta Membrele Trupului lui Cristos încă în viață.

C. Luca 22:53, o oră de întuneric asupra Stăpânului nostru Capul Bisericii, se va repeta probabil asupra membrilor Picioarelor.

D. Daniel 3:1, 15, 24, 25, o ilustrație a închinării forțate în fața unui chip în timpul unei „ore” specifice, sau confruntarea cu persecuția provocată de liderilor religioși.

E. Mana din 11 august - „un al doilea atac”.

Fraților, este esențial să studiem și să ținem cont de aceste și alte încercări, deoarece ca ostași creștini trebuie să fim avertizați dacă vrem să fim înarmați pentru a lupta lupta bună a credinței în acest ceas al încercării în care trăim.

Trecând la următorul nostru punct, înțelegem că, deși binele pe care îl putem face în lume lăsând lumina noastră să strălucească, va fi în conflict cu întunericul din jurul nostru. Cu toate acestea, adevărul și dreptatea ar trebui să strălucească întotdeauna din cuvintele noastre și în comportamentul nostru, și acest lucru se poate întâmpla numai prin CREDINȚA noastră, adică ca rezultat al speranțelor glorioase care ne inspiră viețile și ne dau curaj să fim diferiți.

Credința este o calitate posedată de toți cei pe care Dumnezeu îi cheamă ca membre în Trupul lui Cristos, și doar cei care au o oarecare credință pentru a începe sunt atrași de Scripturi și toate acestea trebuie să le determine sporirea credinței.

Pentru că credința este [construită pe] substanță [adevăr] lucrurile pe care le sperăm pentru că le vedem în Biblie [planul lui Dumnezeu]

Așa cum afirmă Apostolul în Evrei 11:1 Acum, credința este dovada lucrurilor nevăzute.

Fraților, când ne-am început calea creștină, am avut relativ puțină credință, așa că trebuia dezvoltată. Deci, experiența noastră creștină este pentru scopul dezvoltării credinței, așa cum sugerează Apostolul Petru în textul de bază [1Pet 1: 7], credința noastră, care este încercată, este mult mai prețioasă decât aurul, și totuși aurul trebuie încercat prin foc.

Știți că iubita mea soție face exerciții fizice în fiecare dimineață dar nu pentru că îi vine natural s-o facă sau că îi place, ci deoarece ea a găsit acestea foarte necesare în viața ei în lupta împotriva bolii Lyme.

Și sora Ruth C. a avut un regim intens de exerciții, astfel încât genunchiul ei înlocuit [a fost operată la al doilea genunchi în 2020] să devină dezvoltat și puternic, și să devină o parte integrantă a corpului ei, permițându-i să funcționeze.

În același mod am putea spune că credința este o parte esențială al exercițiului nostru creștin, despre care apostolul vorbește în Fil. 2:12 pe măsură ce lucrăm la mântuire. În fiecare zi, trebuie să ne exercităm credința, trebuie să o ridicăm, adică trebuie să ne reamintim ce credem, să ne însușim promisiunile nespuse de mari ale lui Dumnezeu și să le folosim. Și această utilizare [acest exercițiu] tinde spre dezvoltarea credinței noastre. Și pentru că acesta este cazul, Tatăl nostru ne dă numeroase încercări pentru a dezvolta și testa puterea credinței noastre.

Și acum vom discuta puțin cu privire la acest punct al exercițiului credinței noastre - [sau folosirea ei] prin însușirea promisiunilor lui Dumnezeu care sunt pe bună dreptate ale noastre. Adversarul ar vrea să ne întunece sau să ne îndepărteze de la acest exercițiu important al credinței, printr-o manifestare falsă a acestui exercițiu corect al

creinței, expresie uneori folosită în cercurile evanghelice: „numește-l și pretinde-l, sau revindecă-l”

Da, Satana ar dori ca să ne împiedice creșterea.

DESPRE CE VORBESC? Ei bine, Connie și eu am avut această experiență cu aceasta filozofie: „numește-l și pretinde-l, sau revindecă-l” Înainte de a ajunge la adevăr am mers la o mică biserică pentecostală. Pastorul era un fost un discipol al lui Kenneth Hagin, care a fondat Rhema Bible College. Hagin a scris zeci de broșuri care învățau cum Spiritul Sfânt te-ar putea face bogat și sănătos dacă ai avea suficientă creință ca să poți face „numește-l și pretinde-l, sau revindecă-l”. În esență, învățătura este că, dacă un creștin are suficientă creință, el nu va fi salvat doar prin simpla creință în Domnul Isus, dar, de asemenea, va deveni sănătos și bogat, de fapt, va obține tot ce dorește, nimic nu este imposibil! Așa declară acești învățătorii - dacă cineva are suficientă creință. Datorită acestei învățături false prietenii noștri creștini se străduiesc să-și sporească creința, deoarece aceasta este cheia pentru a obține ceea ce își doresc.

De exemplu, ei învață că atunci când Isus a blestemat smochinul, El ne învață doar „numește-l și pretinde-l, sau revindecă-l”. Ei citează cuvintele lui Isus și spun că: vezi că poți chiar muta munții dacă ai suficientă creință. Și așa și fac: Mai întâi trebuie să cereți (adică „numiți-l) la fel cum a făcut Isus în Marcu 11:23 „Căci adevărat vă spun că oricine va spune muntelui acesta: Ridică-te și aruncă-te în mare;” apoi, trebuie să credeți că îl veți primi (adică pretinde-l) și apoi îl veți primi așa cum a spus Isus, și nu vă îndoiiți în inima voastră, ci credeți că acele lucruri pe care le spuneți se vor împlini; veți avea tot ce veți spune. Și dacă nu primiți ceea ce cereți, vina este a voastră! Pentru că nu aveți suficientă creință.

Verișoara bolnavă al lui Connie a mers la aceeași biserică și Connie își puna mâinile peste ea pentru a o vindeca săptămână după săptămână, și fără îndoială, a fost necăjită pentru faptul că nu a fost niciodată vindecată din cauza lipsei de creință. Când ea a murit, soțul ei a părăsit biserica și a fost supărat pe Dumnezeu!

Cât de trist este să vezi cum Satan a folosit această teologie ce dezonoarează pe Dumnezeu, pentru a promova egoismul și lăcomia, îndepărtând pe oameni de la creința adevărată în promisiunile prețioase ale unui Dumnezeu iubitor care într-adevăr se va îngriji de toate nevoile noastre, „după bogăția Sa în slavă” - Fil. 4:19

Fraților, una dintre cărțile din raftul nostru se numește „Făgăduințe nespuse mari și scumpe”, acest titlu vine din cuvintele cunoscute ale apostolului din 2 Petru 1:4

„Prin care ne sunt dăruite cele mia mari și prețioase promisiuni: ca prin acestea să deveniți părtași naturii dumnezeiești, după ce ați scăpat de putreziciunea care este în lume prin poftă (Fidela).

Fraților, aceste promisiuni sunt date celor consacrați pentru a ne întări și a ne încuraja, pentru a ne permite să „biruim” pentru a ne împlini legământul de consacrare. Prin urmare, este potrivit pentru noi să pretindem aceste promisiuni, să le acceptăm cu simplitate [așa cum ar face un „copil mic”] fără a ne îndoii. Când apar încercări sau dificultăți, ar trebui să ne reamintim aceste făgăduințe prețioase, amintindu-ne că ne

aparțin pentru că Dumnezeu a dat aceste promisiuni tuturor celor care Îl iubesc, și au făcut legământ cu El prin sacrificiu. (Ps. 50: 5)

Ar trebui să ne hotărâm să avem încredere completă în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât, atunci când o dificultate [sau o încercare] vine asupra noastră, să ne amintim imediat promisiunea. Toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, care sunt chemați conform scopului Său. (Rom 8:28)

Acest lucru ne va asigura că încercarea care pare întâmplătoare nu s-ar fi putut produce dacă Dumnezeu nu ar fi văzut că este un canal pentru o lecție sau binecuvântare necesară pentru noi. Fraților, nu uitați niciodată promisiunea din Fil. 1: 6, că Cel ce a început această lucrare bună în noi nu se schimbă niciodată! Și că dacă ne păstrăm inimile în armonie cu El, dacă credința noastră este încă fermă și clară în marea Ispășire făcută pentru păcatele noastre, și ne reînnoim continuu consacrarea față de El și ne ținem jertfa pe altar, având încrederea că Domnul o va consuma în felul Său, dacă facem tot ce ne stă în putință în fiecare zi pentru a nu căuta propria voință, ci a lui, atunci avem toate motivele să credem că această lucrare bună începută în noi va fi terminată și că vom auzi „Bine, rob bun și credincios intră cu bucurie în Împărăția veșnică!

Fraților, CREDINȚA în Dumnezeu este absolut esențială pentru toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu.

Având în vedere acest lucru, să recapitulăm ceea ce știm începând cu îngerii, primele creaturi inteligente create.

Putem presupune că înainte de existența omului, îngerii nu au avut astfel de încercări ale credinței și răbdării cum are Biserica. DE CE? pentru că îngerii au văzut pe Dumnezeu [Ei erau ființe spirituale] și au cunoscut lucrările Sale. Cu toate acestea, lui Dumnezeu I-a plăcut să le probeze credința care a continuat peste 6000 de ani de-a lungul experienței omului. Încercarea îngerilor începe cu Satan [Lucifer]. Uitându-ne la acel aspect, întrebăm:

Care a fost cauza primară a devierii lui Satan, care a rezultat în răzvrătirea lui? Răspunsul simplu este că și-a pierdut credința în Dumnezeu.

Acest lucru este relatat în Isaia 14: 12-14. Mergând înapoi în timp, profetul dezvăluie detaliile și spune: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoptii; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.’”

Fraților, Lucifer și-a pierdut credința în Dumnezeu atunci când și-a format ideea că ar putea fi ca cel Prea Înalt ca să conducă Universul, sau o parte din el, mai bine decât Cel Atotputernic. Cu acest gând în minte, s-a gândit să-și asigure un mic colțișor al universului unde să poată arata cum să se realizeze lucrurile. Satan a reușit să preia controlul asupra primilor noștri părinți, numai ca să afle că în loc de a aduce o binecuvântare, el a adus blestemul morții, pedeapsa păcatului, aceasta a adus boli, suferință, neleguire și toate necazurile care sunt acum în paginile istoriei umane.

Pentru îngeri calea lui Satan a devenit o probă a credinței Cum AȘA? Ei bine, crezând că Dumnezeu avea toată puterea, ei nu au înțeles de ce El i-a permis lui Satan să urmeze o cale atât de rea. Dacă ei ar fi avut toată puterea [s-ar fi putut ei gândi] l-ar fi restrâns pe Adversar cu totul! Astfel, când au văzut răul acționând liber timp de secole, unii dintre îngeri și-au pierdut credința în Dumnezeu. Dovada se găsește în Geneza 6, unde aflăm că unii dintre îngeri au preferat să se materializeze și să trăiască în condiții umane (2Pet 2: 4-5; Iuda 1: 6-7. Această a fost o încălcare a aranjamentului divin și este o dovadă că și-au pierdut credința lor în Înțelepciunea și Puterea lui Dumnezeu. Acești îngeri au văzut ce a făcut Satan, deși el n-a reușit să facă ceva mare; sentimentul lor a fost, se pare că Dumnezeu nu are controlul lucrurilor atât de complet cum am gândit noi”. Dumnezeu a continuat să încerce credința sfinților îngeri, deoarece condițiile rele au continuat după potop, așa cum citim în Gen. 11.

Nu la prea mulți ani după potop, când a fost construit turnul Babel, deoarece omul și-a pierdut credința în promisiunea curcubeului lui Dumnezeu, religiile misterioase [închinarea la zei morți și falși] au început în legătură cu Nimrod [strănepotul lui Noe - Gen 10] Cu aceste condiții rele continuând după potop, acest lucru le-a permis sfinților Îngeri să se îndoiască și să se teamă de Înțelepciunea, Iubirea și Puterea lui Dumnezeu. Și încercarea lor a fost mai mare decât a umanității, pentru că au văzut tot trăind cu mult înainte și după ce păcatul a intrat în lume.

Admitem că există multe lucruri pe care nu le cunoaștem și nu le putem vedea când vine vorba de tărâmul spiritual, dar îngerii se pare ca au un orizont mult mai larg de cunoaștere. Astfel, probarea credinței lor a fost mult mai mare.

Fraților, DE CE A PROBAT Dumnezeu credința îngerilor? Pentru că a dorit să știe care dintre ei aveau acea încredere absolută, care să le permită să aibă încredere în El indiferent dacă părea că El a avut sau n-a avut puterea de a controla afacerile ca stăpân al universului. Lecția păcătoșeniei peste măsură a păcatului a fost atât înțeleaptă, cât și necesară. Acum, dacă decăderea omului ar fi rezultat în chinul veșnic, chiar și a unei părți mici din familia umană, am putea gândi că Dumnezeu n-a fost nici înțelept nici drept în permiterea ca aceste probe să vină asupra creaturilor Sale.

După cum știm, fraților, timp de mai bine de 4000 de ani, Dumnezeu a permis omenirii să meargă în moarte, aceasta a fost o lungă încercare a credinței.

Apoi ce a urmat? Dumnezeu și-a manifestat iubirea atunci când a trimis pe fiul Său preaiubit și a pregătit răscumpărarea omului. Și încă o manifestare a Puterii Sale va fi dată în Veacul viitor, când omenirea va fi înviată din morți.

Mai mult, fraților, prin clasa Miresei, Dumnezeu, face o ilustrație specială atât pentru îngeri, cât și pentru oameni, a iubirii Sale față de cei care manifestă loialitate din inimă față de El și a voinței Sale de a înălța pe acei câțiva credincioși [o mică turmă] mult mai presus de îngeri, făcându-i chiar „părtași naturii divine”.

Ce învățăm dar, fraților, din relația lui Dumnezeu cu îngerii? Învățăm că El le-a dat experiențele necesare pentru ca să-și dezvolte credința absolută în El, pentru că fără ea este imposibil să-i fii plăcut lui Dumnezeu.

În continuare vrem să discutăm despre măsura credinței noastre și vom începe cu următoarea declarație:

CREDINȚA NOASTRĂ ÎN MĂSURA CUNOAȘTERII CARACTERULUI LUI DUMNEZEU

Permiteți-mi să încerc să ilustrez acest lucru printr-o istorioară. Titlul ei este - „Am crezut că Tatăl meu nu mă place!”

Aceasta a fost o lucrare pe care am scris-o la facultate. Trebuia să fie o reflecție asupra modului în care opinia noastră se poate schimba în timp.

Ideea povestirii a fost ca atunci când eram copil tatăl meu era tipul care stătea în calea fericirii mele. Nu puteam face lucruri pe care prietenii mei le făceau, să mă duc în diferite locuri, să stau până târziu, să conduc mașina, să am o viață decentă, etc., etc.

Pe măsură ce cunoștințele mele au crescut de-a lungul timpului, având o perspectivă mai matură, am început să-mi văd tatăl într-o lumină diferită. Am văzut că acțiunile sale au fost motivate de dragostea lui pentru mine și pentru cei 4 frații ai mei și sora noastră. Am văzut că viața lui a fost dedicată îngrijirii și bunăstării noastre.

Când m-am căsătorit și am avut propria casă și copii, am putut vedea cât de mult a muncit el pentru noi. Plecând în fiecare dimineață la ora 5 la fabrica unde lucra 7 zile pe săptămână pentru a ne da cele necesare, l-am văzut pe omul care lucra continuu în jurul casei reparând lucrurile pe care le stricam, sau construind pentru noi un duș și un dormitor la subsol și o cameră de familie în spatele casei, astfel încât să ne creeze mai mult spațiu. L-am văzut pe omul care a lucrat la vechea sa mașină în frigul și întunericul nopții, astfel încât să poată conduce mașina în dimineața următoare. Odată cu cunoștința, mi-a venit o perspectivă matură care mi-a permis să văd adevăratul caracter al Tatălui meu. Atunci am avut o credință deplină în dragostea și grija lui pentru mine.

ȘI PENTRU CĂ TATĂL MEU M-A IUBIT AȘA, ȘI EU L-AM IUBIT ȘI AM DORIT SĂ ÎL SERVESC ÎN ORICE FEL AȘ FI PUTUT.

Fraților, același lucru este adevărat și cu Tatăl nostru ceresc. **CREDINȚA NOASTRĂ ÎN EL VA FI ÎN MĂSURA CUNOAȘTERII CARACTERULUI SĂU.**

Și Îl vom iubi, pentru că el ne-a iubit întâi. (1 Ioan 4:19) Cu cât cunoștința noastră despre dragostea și caracterul Său va crește prin studiul planului Său, cu atât mai mare va fi credința noastră în El. Și cu cât credința noastră în Dumnezeu este mai mare, cu atât mai mare va fi capacitatea noastră de a îndura greutățile ca buni ostași ai lui Isus Cristos. Deoarece încercarea noastră este atât de importantă și de scurtă, doar câțiva ani, ea trebuie din necesitate să fie foarte severă. Dumnezeu supune credința noastră unei mari călduri pentru a separa zgura. Fără credința corectă ne-am putea teme să facem pașii care ne-ar aduce în această poziție crucială, să urmăm calea pe care Dumnezeu o indică a fi voia Sa, fără credință ne-am retrage de la încercările înfocate, destinate de Dumnezeu și necesare perfecționării noastre.

Ne amintim de exemplul celor trei evrei din Dan. 3. Știți bine istoria lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au fost aduși înaintea lui Nebucadnețar pentru că nu s-au închinat chipului de aur care a fost înălțat. Nebucadnețar s-a înfuriat, dar a decis să le mai dea o șansă, să se plece în fața chipului înainte de a-i arunca în cuptorul de foc. Cum au răspuns cei trei evrei la această a doua șansă în timp ce stăteau în fața marelui rege și a căldurii flăcărilor?

Să le citim cuvintele în (Dan 3: 17,18):

„Dacă este așa, Dumnezeul nostru căruia îl slujim poate să ne izbăvească din cuptorul aprins și ne va izbăvi din mâna ta, O împărate. Dar dacă nu, să ți se știe, o, rege, că nu vom sluji zeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.

Nebucadnețar s-a ținut de cuvânt și i-a aruncat în cuptorul de foc. Dar care a fost rezultatul? Ce a văzut? [vs 25] spune restul istoriei. Dan 3:25 El a răspuns și a zis: Iată, văd patru oameni dezlegați, umblând în mijlocul focului și sunt nevătămați; iar „chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei”. Ce povestire minunată de credință! Și există o promisiune prețioasă aici pentru noi, fraților. Promisiunea este ca Creațiile Noi, trecând printr-un cuptor al suferinței vor fi binecuvântați de prezența și comuniunea Învățătorului [acest gând este din R2496: 2].

Fraților, acest lucru reprezintă o încercare viitoare cu care ne-am putea confrunta pentru a ne închina și pentru a primi semnul fiarei. Iar Domnul îi caută pe aceia care vor avea credința să reziste la o astfel de încercare ca acești trei evrei.

Din această perspectivă, cuvintele apostolilor sunt clare: Fără credință [fără o încredere neclintită] este imposibil să-i fim plăcuți lui Dumnezeu.

Fraților, prin credință, vedem motivul pentru care aceste încercări vin asupra noastră, aceste încercări sunt dovezi ale iubirii Tatălui nostru pentru noi. Domnul vrea ca noi să fim „un popor deosebit”, încercat și probat, „zelos pentru fapte bune” [Tit 2:14]

Un popor pentru un scop [1Pet 2: 9] Și astfel ne dezvoltă prin suferințe.

Fraților, când lumea va fi în încercare, în timpul Veacului Milenar, cunoștința va fi din abundență, de fapt „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă. [Is. 11: 9] Așadar, omenirea va avea mai puține ocazii de exercitare a credinței, deoarece va fi ajutată să progreseze timp de o mie de ani.

Pe măsură ce vor face progrese pozitive pe această cale, vor avea într-adevăr ocazii să cultive credința [încrederea inimii] - în Dumnezeu. Ceea ce noi vedem acum prin credință, ei vor cunoaște atunci în realitate. Ei vor ști că permisiunea păcatului a efectuat o mare probă divină atât pentru oameni, cât și pentru îngerii. Deci, pas cu pas, pe parcursul celor 1000 de ani, credința lor va fi stabilită practic în același mod în care este acum stabilită credința îngerilor. Ei vor vedea și vor umbla prin vedere în timp ce noi studiem și credem promisiunile lui Dumnezeu și umblăm prin credință, nu prin vedere [2Cor. 5: 7].

Fraților, există o deosebire între a crede cu mintea și a avea încredere cu inima. Și persoana care îl cunoaște pe Dumnezeu cel mai bine se încrede în El cel mai tare. La fel ca și experiența cu părinții noștri pământești de-a lungul timpului, maturitatea și cunoștința aduc o înțelegere convenită și produc încredere, iubire și loialitatea inimii.

Domnul nostru Isus la dreapta Tatălui îl cunoaște cel mai bine și se încrede în El mai perfect decât orice altă ființă. Cu noi este diferit. Încrederea noastră este imperfectă, nu vom avea încredere perfectă până la Prima Înviere. Dar cu cât cunoștința noastră despre caracterul iubitor al lui Dumnezeu este mai mare, cu atât mai mare va fi încrederea inimii în El. În timpul Mileniului, când încrederea cu mintea va da loc cunoștinței atunci când vor fi chemați din mormânt - vor auzi că Dumnezeu îi iubește și vrea ca ei să aibă viață și fericire. Vor învăța că L-a trimis pe Isus să moară pentru ca ei să aibă viață, și că a chemat clasa Bisericii să sufere și să se sacrifice pentru ei și aceștia împreună cu Isus îi binecuvântează și îi învață acum. Și când vor începe să trăiască aceste binecuvântări pe care Dumnezeu le are pentru ei, sănătate restabilită [fizică, mentală și morală], atunci încrederea lor cu mintea va da loc cunoștinței și apoi vor înțelege și vor crede din inimă. Atunci încrederea cu inima a celor care vor fi loiali principiilor dreptății va crește proporțional, aceasta este clasa oilor din pilda noastră [Mat. 25]

Fraților, sa ne încredem în Dumnezeu, Marele Creator și Susținător al Universului va fi întotdeauna la cârmă, și toată creaturile Sale vor fi întotdeauna primitorii dărnicii Lui.

Dar numai Domnul Isus și Biserica vor avea [nemurirea] natura divină așa cum afirmă Apostolul în (1 Cor. 15: 53) „Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.”

Vedem astfel de ce credința noastră trebuie să fie mai superioară credinței îngerilor și a omenirii restabilite? De aceea este modelată [prelucrată] în mijlocul întinericului acestei lumi rele prezente [Is. 60: 2] Pentru că suntem chemați să ocupăm un loc mult mai înalt decât îngerii sau oamenii, pe planul Divinității unde moarte nu ne va putea ataca.

Toți ceilalți [oameni și îngeri] care vor fi muritori vor depinde de grija divină pentru ași menține viața veșnică, și Scripturile ne asigură că nimeni nu va primi viață pe niciun plan fără a trece o proba amănunțită. Această încercare a credinței îngerilor [a încrederii depline în Dumnezeu] este acum în timpul secerișului Veacului Evanghelic, și este numită judecata zilei celei mari (Iuda 1: 6), când lanțurile întinericului sunt dezlegate și ei pot să se materializeze așa cum au făcut înainte de potop.

Încercarea credinței lor va fi probabil în legătură cu încercarea lor anterioară, sau a încercării despre care citim în (Geneza 6: 1-5) - se vor mai implica o dată în afacerile omenirii, sau și-au învățat lecția și se vor abține. Proba omenirii va fi la sfârșitul celor 1000 de ani, când Satan va fi dezlegat pentru un timp în scopul acestui test de credință.

Am citit despre această ultimă încercare a credinței în [Apocalipsa 20: 7-10] Omenirea va ști atunci ce este bine și ce este rău, și această experiență cu Satan va fi o probă a încrederii depline a inimii, a loialității oamenilor. Această încercare de credință va fi la fel ca încercarea credinței care a venit peste Adam și Eva în Grădina Edenului, cu excepția faptului că omenirea a experimentat mai întâi păcatul, răul și separarea de Dumnezeu, care vor fi urmate de experiența lor cu binele timp de o 1000 de ani în împărăția lui Dumnezeu. Această educație îi va pregăti pe deplin să facă alegerea corectă. Cei care nu vor fi în armonie cu Dumnezeu și cu Planul Său Divin vor fi induși în eroare prin această probă a credinței. Cei care nu vor asculta își vor demonstra

adevăratul lor caracter pentru ca toți să vadă, și ei [împreună cu Satan] vor fi nimiciți în Moartea a Doua.

Când nu va mai fi păcat, toate imperfecțiunile dispărute, și toți acei răi cu voia, nimiciți, Universul va fi curățat! Atunci voia lui Dumnezeu se va face pe pământ, așa cum se face în ceruri.

Încheiem cu cuvintele revelatorului care descrie scena punctului culminant al Planului Divin al Veacurilor! În Apocalipsa 5:13, când toți fiii lui Dumnezeu, care vor avea plinătatea credinței, care va umple atât mintea cât și inimile lor vor zice ca o voce puternică:

„Și pe toate făpturile, cari sunt în cer, pe pământ, supt pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” Amin.